

In de Week Gelegd 39-24, 22-09-2024, (On)Gewone mensen

Wijsheid 2,12. 17-20; Jacobus 3,16-4,3; Marcus 9,30-37



In een interview zegt scheidend theoloog en hoogleraar Erik Borgman (*Trouw*, 16-09-2024) dat de kerk aan betekenis wint wanneer zij zich solidair verklaart met gewone mensen in de verdrukking. Hij noemt mensen met burn-out, maar ook gescheidenen. Zo zijn er meer die niet aan het moraalplaatje van 'de' kerk voldoen. *Ga luisteren*, zegt hij tot de bisschoppen, verbind je opnieuw met de 'gewone mensen'. Dan is de kerk,

butsen en blaren oplopend, een gemeenschap van gelovigen die het spoor van Jezus volgt, en leggen we een link tussen religie en het dagelijks leven.

Vandaag horen we in het boek Wijsheid van mensen voor wie geloof geen enkele inhoud heeft. Hier lijkt alle hoop op een betekenisvol leven vervlogen. Zij kijken uit naar de ondergang van gelovige en rechtvaardige mensen. Vers twee uit dit hoofdstuk (niet aangehaald) zegt: *'Wij zijn immers maar toevallig ontstaan, en later zal het zijn alsof wij er nooit geweest waren'*. Het is alsof we hier stemmen uit ónze tijd horen, mensen voor wie enkel de materiële werkelijkheid bestaat. Wat blijft er dan nog aan betekenis over? Als je het geloof naar de prullenbak verwijst, wat gebeurt er dan met de hoop en de liefde?

Jacobus in de tweede lezing, merkt scherp op dat jaloezie en eerzucht leiden tot onrust en allerlei minderwaardige praktijken. Hij prijst de wijsheid 'van omhoog', want zij is vredelievend, vriendelijk en altijd voor rede vatbaar. Die wijsheid pleit voor een ander *klimaat* dan het model van de onbeperkte concurrentie met de struggle for life die daarmee gepaard gaat. Jacobus vraagt: 'Waar komen bij u de vechtpartijen en de ruzies vandaan, en vervolgt: toch van uw eigen hartstochten? Voor een gelukkig en zuiver leven moeten we de 'ellenbogen' rust geven, de 'handen' ineen slaan en ons hart openen voor God en zijn wijsheid.

Bij Marcus horen we dat Jezus zijn leerlingen vertelt dat hij zal moeten lijden en sterven, maar óók dat hij zal verrijzen. Ze snappen het niet en krijgen ruzie over wie van hen de grootste is. Dan gaat Jezus zitten en vraagt hen *dienstbaar* te zijn. Hij wijst op een kind en zegt: Wie een kind als dit opneemt, neemt mij op. En wie mij opneemt, neemt de Vader op. God begint bij gewone mensen, bij ons, ongelooflijk!

